

Frugan

Hon har utvecklats till en ganska besvärlig typ.

Ja, egentligen har hon nog alltid varit något av en ”kärring mot strömmen”, men det fick ju inte så personliga konsekvenser för mig då – innan vi var ett par.

Vi har känt varann länge. Jag märkte från början att hon alltid sa precis vad hon tyckte, när hon blev tillfrågad. Inget hymlande. Ibland deklarerade hon sin åsikt, även utan att ha blivit tillfrågad, men hon har faktiskt blivit bättre på att tåga i sådana fall. Det är väl det som kallas att bli mer ödmjuk med åren, kanske. Dåförtiden tyckte jag i alla fall att det var lite pikant att hon inte stack under stol med någonting. Nu tycker jag oftast att det är tröttsamt.

I början tyckte jag att det var kul att hon ville penetrera det mesta. Jag var lite imponerad och även intresserad av allt hon grunnade på. Hon var mycket intresserad av vad jag tyckte och tänkte och det gjorde mig mer talför än vanligt. Och så hade hon snygga ben...

På den vägen är det. Vi blev ett par och vi flyttade ihop och gradvis slutade vi att vara intresserade av vad den andre hade att säga. Efter fem år hade vi ett antal barn, tre närmare bestämt, och det var då som frugan började bli besvärlig i överkant.

Hon yrkade på millimeterrättvisa när det gällde att ta hand om ungarna och att hushållsarbete. Det kunde inte jag ställa upp på. Jag hade ju t ex aldrig haft småbarn. En mamma är en mamma och en pappa är en pappa, och det är skillnad på män och kvinnor rent allmänt. Pappor kan faktiskt inte amma, och någon måste ju dra in pengar också, eller hur?

Min fru säger att hon är jämlikhetsfeminist, men nu hade hon helt plötsligt blivit så jäkla ”mammig”. Jämt skulle hon hålla på och dutta med barnen, och aldrig duttade hon med mig längre. Så jag strejkade lite lätt. Hon fick själv gå upp och ta hand om barnen på nätterna. Förresten, så dög det knappt med mig, de bara skrek. Och sedan är jag så väldans morgontrött också. Jag jobbar ofta till sent på nätterna och då behöver man sova länge. Barn kan faktiskt klara sig själva på morgnarna, tycker jag. Frugan klemar en hel del med dem och det får väl i så fall stå för henne – även på morgnarna.

För inte så länge sedan hade hon mage att påstå att Gudrun Schyman hade rätt till en del, när hon sa att det fanns likheter mellan vissa svenska män och de talibanska, men där är hon ju verkligen ute och cyklar! Jag har t ex alltid bytt blöjor utan knot och jag handlar för det mesta, bara jag får en inköpslista som är läsbar.

Jag är också för jämställdhet. På jobbet finns det några tjejer som skulle vara precis lika bra som killarna – om de bara tog för sig.

Feminist är hon ju bara i vissa lägen förstås. Meka med bilen och sådant vill hon ju så klart inte göra och dörrarna ska man hålla upp minsann. Frugan säger att när det gäller artighet; ska man först och främst försöka vara så hjälpsam man kan mot alla, sedan ska man vara extra hjälpsam mot dem som är äldre eller kanske svagare. Hon säger att själv håller hon upp dörrar åt alla hon möter, men det tror jag ju vad jag vill om.

Ärlig är min hustru i alla lägen, det måste man ge henne ”credit” för. Nästan lite för ärlig ibland, minsta lilla fusk läxar hon upp en för. Det är faktiskt inte så kul att bli ifrågasatt bara för att man tagit hem en bunt printerpapper från jobbet eller för den delen lyckats med ett – i hennes tycke – något tvivelaktigt skatteavdrag. Jag menar, avdraget kollas ju, och går det igenom så är väl allt frid och fröjd?

Hon är ANTI utveckling också. Jämt ska hon hålla på att konstra. Bil ska man inte köra, för det är egoistiskt, det förstör naturen. Kabelkanaler förstör barnen och tankefriheten. Höglön är snudd på osolidariskt. Inte får man klaga på invandrarna, fast vi har en puckad typ på jobbet. Och när jag berättar om andra korkade typer där, vill hon jämt att man ”ska sätta sig in i deras situation” också. Sådär tjafsar hon på för det mesta. Jag tycker också att man ska

försöka vara solidarisk mot t ex tredje världen, men vi kan väl inte gå tillbaka till stenåldern heller?

Barnen ska vi inte tala om. Dem skämmer hon bort nåt otroligt. Jämt har de något kuckel på gång ihop, och inte är det läxor. Och en hel hoper kompisar befinner sig konstant hemma hos oss. "Vårt hus ska vara öppet för alla", säger frugan, men jag tycker att det blir stökigt.

Jag tycker att barn ska lära sig att hjälpa till – så jag ålägger dem ordentliga sysslor. Frugan tycker att barn ska "lära sig att finna *nöje* i praktiska sysslor". Ha, säger jag bara!

Hon säger att hon inte hinner jobba lika mycket som jag. Tacka för det, med alla dessa påhitt tillsammans med barnen! Städar gör hon i alla fall inte så att hon förtar sig – till skillnad från mig!

Hon har ett serviceyrke. Utan nöjda kunder – inga jobb – så hon har lärt sig att åbäka sig för dem. Självsäger hon att hon är trevlig mot kunderna av "genuint människointresse". Hon säger att "Om man är vänlig mot folk, så är de oftast vänliga tillbaka. Och om de inte är det, så har det väl orsak i den människans livssituation och då har man förmodligen ännu större anledning att vara trevlig mot henne". Hon predikar *Kärleksbudskapet* och hela faderullan. Ha, igen!

Kort sagt, frugan säger sig ömma för allt och alla, men det framgår inte för mig. Jag tycker att hon allt som oftast inte lever som hon lär. Jag tycker att hon kan ha svårt att overse med vissa människors fel och brister. Speciellt mina. Hon har inte mycket tålamod när hon är trött eller hungrig. Och det här drabbar mig – alltid.

Det tycker jag faktiskt är fel!

Ur moralisk synvinkel.